

barhed, der havde bestemt Gaardens Beliggenhed. Her var man midt inde paa den rige fynske Muldslette, hvor Bønderbørnene, som der blev sagt, fødtes med en Sølvske i Haanden.

I hundrede Aar var Storeholt gaaet i Arv fra Far til Søn i den Hagenske Slægt. Den nuværende Ejer, Jægermester Hagen, var Fru Berthas Nevø, Brøder til Professor Asmus Hagen og gift med en Datter af den bekendte københavnske Grosserer Søholm — Kaffehandleren.

Da Vognen med Fru Bertha og Jytte kørte op for Trappen, stod Husets unge Frue der og tog imod dem. Hun var en høj, slank Dame, yderst elegant klædt.

Jægermesteren lod sig derimod ikke se.

„Jeg tror ikke, vi skal vente paa John,“ sagde den unge Frue, da hendes Gæster et Kvarterstid efter kom ned fra deres Værelser. „Vi maa hellere gaa tilbords.“

I Stedet for Jægermesteren traf Fru Bertha og Jytte en ældre Frøken Søholm, en Søster til Kaffegrossererens. Den lille vissengule, stærkt oppyntede Dame, hvis Maal røbede hende som indfødt Københavner fra Borgergadekvarteret, meddelte straks ved Bordet, at hun havde en Mavesygdom og led af Oppustning. I en Fløjlspose medførte hun et Apotek af Pulvere og Piller i smaa Sølvæsker, som hun med Ømhed stillede foran sin Kuvert.

„Har De prøvet en Kur i Karlsbad?“ spurgte Fru Bertha for at vise hende Deltagelse.

„Karlsbad? Jo, det har jeg vist. Jeg har saamænd været baade i Mariebad og Svalebach og Rønneby — min Bror har betalt for mig. Men lige meget har det hjulpet. Jeg